

Kniha Daniel — sto sedmdesátá

Citadela duše: Porozumění božskému usednutí na trůn a proměně v prorockém kontextu

Jeff Pippenger

2024-03-31

Klíčem k určení Ruska jako mocnosti, která v roce 2014 zahájila ukrajinskou válku, je „pevnost“, jež je hlavou neboli hlavním městem království. Lidský chrám se skládá z hlavy a těla. Hlava je vyšší přirozenost a tělo je nižší přirozenost. „Sedm časů“, které skončily v roce 1844, mělo být poté spojeno s Jeruzalémem, jenž byl hlavou Judy. V chrámu v Jeruzalémě se nacházel trůn krále, který je hlavou Jeruzaléma, jenž byl hlavou Judy. Spojení božství s lidstvím, představující zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, je znázorněno jako přijetí „mysli Kristovy“. Mysl je vyšší přirozenost, a proto je „hlavou“.

Když ti, které představuje Daniel, spatří ženské kauzativní vidění, jež způsobí, že se promění k obrazu Kristovu, přijali mysl Kristovu, který je druhý Adam a je duchovní. V tom okamžiku je jejich doslovná tělesná mysl, kterou zdělili od prvního Adama poté, co padl a obrátil řád svého stvoření, ukřižována. Tělesná mysl, která bojuje proti zákonu Božímu a kterou obdrželi při svém narození bez jakékoli vlastní volby, je nahrazena myslí Kristovou, kterou přijímají svou vlastní volbou a která je dokonale poslušná zákona Božího. Jejich nová mysl a mysl Kristova jsou pak jednou myslí a obě spolu přebývají na trůnu v nebeských místech. V chrámu je místo, kde se nachází Boží trůn, a lidské bytosti, které byly stvořeny k obrazu Božímu, mají v chrámu zvláštní místo, určené pro přítomnost Boží.

To místo není v jejich nižší přirozenosti, představované severním královstvím. Je v místě představovaném jižním královstvím, kde se Bůh rozhodl vložit své jméno, jímž je jeho charakter. To místo je v Jeruzalémě, avšak jako hlavní město Judy je Jeruzalém hlavou, ale hlavou hlavního města je král. A Jeruzalém byl vyvolen za hlavní město, ale právě tak byl vyvolen i za místo, kde Bůh umístí svůj chrám. Potom do svého chrámu umístil svůj trůn. Jižní království představuje vyšší přirozenost člověka, ale má také zvláštní trůnní síň pro krále. Sestra Whiteová nazývá toto místo „citadelou“ duše. Citadela je podle definice pevnost.

„Celé srdce má být odevzdáno Bohu, jinak Boží pravda nebude mít posvěcující účinek na život a charakter. Je však smutnou skutečností, že mnozí, kdo vyznávají jméno Kristovo, mu nikdy neodevzdali svá srdce v prostotě. Nikdy nezakusili zkroušenost úplného podřízení se nárokům křesťanství, a důsledkem toho je, že proměňující moc pravdy není v jejich životech; hluboký, změkčující vliv Kristovy lásky se neprojevuje v životě a charakteru. Jaké dílo syčení Božího stáda by však mohlo být vykonáno, kdyby podpastýři byli ukřižováni s Kristem a žili Bohu, aby spolupracovali s Nejvyšším Pastýřem stáda! Kristus volá lidi, aby pracovali tak, jak pracoval on. Je zapotřebí hlubšího, silnějšího, naléhavějšího svědectví o moci pravdy, jak je vidět v praktické zbožnosti těch, kdo vyznávají, že jí věří. Láska Spasitele v duši povede k rozhodné změně ve způsobu, jakým pracovníci pracují pro duše těch, kdo hynou. Když pravda

zaujme pevnost duše, Kristus je dosazen na trůn v srdci, a lidský nástroj pak může říci: „S Kristem ukřižován jsem; nežiji už já, ale žije ve mně Kristus; a život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.“” Review and Herald, 9. října 1894.

„Pevnost duše“ je místem, kde „Kristus kraluje na trůnu“. Uvedení Krista na trůn se uskutečňuje tehdy, když je tělo ukřižováno; a tělo je podle Pavlovy definice nižší přirozeností a je severním královstvím. Proto prorocství severního království sahalo jen do roku 1798. Nižší přirozenost nemůže být spojena s Božstvím; při druhém příchodu musí být proměněna v okamžiku, v mžiku oka. Jižní království, které obsahovalo „hlavu“, již byl Jeruzalém, a „hlavu“, jíž byla svatyně, sahalo až do roku 1844, neboť představovalo vyšší přirozenost, která si mohla zvolit ukřižovat tělo a vírou vstoupit do pevnosti Nejsvětější svatyně a usednout s Kristem na trůn. Místem, kde k tomuto spojení a tomuto uvedení na trůn dochází, je pevnost lidského chrámu. Desátý verš jedenácté kapitoly vymezuje hlavu jako pevnost, avšak tato pravda je ustanovena pouze se svědectvím Izajáše, které vyžaduje, aby pravda týkající se pevnosti (citadely) byla chápána v jejích vnějších i vnitřních aplikacích.

„Slovo Boží má být naším duchovním pokrmem. ‚Já jsem chléb života,‘ řekl Kristus; ‚kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nikdy nebude žíznit.‘ Svět hyne pro nedostatek čisté, nefalšované pravdy. Kristus je pravda. Jeho slova jsou pravda a mají hlubší význam, než se jeví na povrchu, a hodnotu přesahující jejich nenápadný vzhled. Mysli oživené Duchem svatým rozpoznají hodnotu těchto slov. Když budou naše oči pomazány svatou masťou na oči, budeme schopni rozeznat drahokamy pravdy, třebaže jsou pohřbeny pod povrchem.“

„Pravda je jemná, vytríbená, vznešená. Když utváří charakter, duše roste pod jejím božským vlivem. Pravda má být každý den přijímána do srdce. Tak jíme Kristova slova, o nichž on prohlašuje, že jsou duch a život. Přijetí pravdy učiní z každého, kdo ji přijme, Boží dítě, dědice nebe. Pravda, která je chována v srdci, není chladným, mrtvým literou, nýbrž živou mocí.“

„Pravda je posvátná, božská. Při utváření charakteru podle podoby Krista je silnější a mocnější než cokoli jiného. V ní je plnost radosti. Je-li chována v srdci, láska ke Kristu je stavěna nad lásku k jakékoli lidské bytosti. To je křesťanství. To je láska Boží v duši. Takto čistá, neporušená pravda zaujímá pevnost bytí. Naplňují se slova: ‚Nové srdce vám dám a nového ducha vložím do vašeho nitra.‘ V životě toho, kdo žije a pracuje pod oživujícím vlivem pravdy, je vznešenost.“ Review and Herald, 14. února 1899.

Toto vidění prorockých dějin v Danielovi v kapitole jedenáct začíná tehdy, když se verš dva a šestý a nejbohatší král ztotožní s hlavou, kterou je Rusko, ve verších jedenáct až patnáct. V těchto dějinách se šestý král stane osmým, který je z těch sedmi, a bude vládnout, když se církev a stát ve Spojených státech spojí a dovrší své nesvaté smilstvo ve verši šestnáct při brzy přicházejícím nedělním zákonu.

Prapor, jenž má být tehdy vztyčen, bude zklamán a na dobu tří a půl dne zemře, což je v Danielovi deset jednadvacet dní. Na závěr jednadvaceti dnů Danielova truchlení, což je závěr tří a půl dne smrti na ulici pro dva svědky, kteří jsou těmi v Ezechiellově údolí, kteří jsou mrtvými suchými

kostmi, přichází prorocké poselství, které navrací mrtvé k životu. Tento proces je v desáté kapitole Danielovy knihy znázorněn třemi kroky.

Dvacátého čtvrtého dne prvního měsíce, když jsem byl při břehu veliké řeky, totiž Chiddekelu, pozdvihl jsem své oči a pohleděl jsem, a hle, jakýsi muž oděný v lněném rouše, jehož bedra byla přepásána ryzím zlatem z Úfazu. Jeho tělo bylo jako chrysolit, jeho tvář měla vzhled blesku, jeho oči byly jako ohnivé pochodně, jeho paže i jeho nohy se leskly jako vyleštěný bronz a zvuk jeho slov byl jako hlas zástupu. A já, Daniel, jsem to vidění viděl sám; muži, kteří byli se mnou, to vidění neviděli, avšak padla na ně veliká hrůza, takže utekli a skryli se. Zůstal jsem tedy sám a viděl jsem toto veliké vidění, ale nezůstala ve mně žádná síla; má tvářnost se ve mně proměnila v porušenost a neuchoval jsem si žádnou sílu. Přesto jsem slyšel hlas jeho slov; a když jsem uslyšel hlas jeho slov, upadl jsem na svou tvář do hlubokého spánku, tváří k zemi. A hle, dotkla se mne ruka a pozvedla mne na kolena a na dlaně mých rukou. I řekl mi: Danieli, muži velmi milovaný, porozuměj slovům, která k tobě mluvím, a postav se na své místo, neboť nyní jsem poslán k tobě. A když ke mně promluvil tato slova, postavil jsem se celý roztřesený. Potom mi řekl: Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdy jsi obrátil své srdce k tomu, abys porozuměl a pokořoval se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena, a já jsem přišel pro tvá slova. Ale kníže perského království stálo proti mně po jednadvacet dní; avšak hle, Michael, jeden z předních knížat, přišel mi na pomoc, a já jsem tam zůstal u králů perských. Nyní jsem přišel, abych ti dal porozumět tomu, co potká tvůj lid v posledních dnech, neboť to vidění je ještě na mnohé dny. Daniel 10:4–14.

Daniel se nachází na konci jednadvaceti dnů smutku, když spatří vidění Krista a uslyší slova Kristova. Vidění viditelného i mluveného Slova Božího působí oddělení dvou tříd a Daniel ležel mrtev na ulici, neboť byl „v hlubokém spánku“.

Toto řekl; a potom jim pravil: Náš přítel Lazar spí, ale jdu, abych ho probudil ze spánku. Tu mu učedníci řekli: Pane, spí-li, uzdraví se. Ježíš však mluvil o jeho smrti; oni se však domnívali, že mluví o odpočinku ve spánku. Tehdy jim Ježíš řekl otevřeně: Lazar zemřel. Jan 11,11–14.

Potom se Daniela poprvé dotkl Gabriel, který jej informuje o politickém zápasu, jenž probíhal, zatímco byl Daniel mrtev (spal), a o tom, že mu nyní podá výklad vidění, které právě proměnilo Daniela k obrazu Kristovu. Poté se ho podruhé dotkne sám Kristus.

A když ke mně promluvil takovými slovy, obrátil jsem svou tvář k zemi a oněměl jsem. A hle, cosi jako podoba synů lidských dotklo se mých rtů; tehdy jsem otevřel svá ústa, promluvil a řekl tomu, který stál přede mnou: Ó můj pane, pro toto vidění přišly na mne bolesti a nezůstala ve mně síla. Neboť jak by mohl služebník tohoto mého pána mluvit s tímto mým pánem? Vždyť pokud jde o mne, nezůstala ve mně ihned žádná síla, ani dechu ve mně již není. Daniel 10,15–17.

To je souběžné s prvním Ezechielovým proroctvím ve třicáté sedmé kapitole, neboť ve dvou proroctvích, která je Ezechiel vyzván přednést mrtvým kostem v údolí, první utváří těla, avšak ta ještě nemají dech ani sílu mocného vojska. Teprve při druhém Ezechielově proroctví přijímají těla dech od čtyř větrů a povstávají jako mocné vojsko; a při druhém Danielově doteku „ve mně

nezůstalo síly a nezůstal ve mně ani dech.“ Poté je Daniel znovu dotčen, celkově potřetí a podruhé Gabrielem.

Potom opět přišel a dotkl se mne někdo, kdo vypadal jako člověk, a posílil mne. A řekl: Neboj se, muži nejvyšší milovaný; pokoj tobě; buď silný, ano, buď silný. A když ke mně promluvil, nabyl jsem síly a řekl jsem: Necht' můj pán mluví, neboť jsi mne posílil. Daniel 10,18.19.

Třetí Danielův dotek je druhým Ezechiellovým proroctvím, které staví těla na nohy jako mocné vojsko. Jeho proroctví je určeno lidu, který si uvědomuje, že je mrtvý, neboť byl v smutku, stejně jako Daniel.

I řekl mi: Prorokuj větru, prorokuj, synu člověčí, a řekni větru: Tak praví Panovník Hospodin: Přijď od čtyř větrů, ó dechu, a van na tyto pobité, aby ožili. I prorokoval jsem, jak mi přikázal, a vešel do nich dech, a ožili a postavili se na své nohy, vojsko převeliké. I řekl mi: Synu člověčí, tyto kosti jsou celý dům Izraele. Hle, říkají: Naše kosti uschly a naše naděje zahynula; jsme odřati od svých částí. Ezechiel 37,9–11.

Pán přikazuje Ezechieli, aby prorokoval, a sděluje jim, že svědectví domu Izraele zní, že jsou mrtví, bez naděje a odříznutí. Truchlí, jako truchlil Daniel, protože jsou zklamáni nenaplněným předpověděním pro 18. červenec 2020, a v tomto stavu je Ezechieli řečeno, aby prorokoval.

Proto prorokuj a řekni jim: Tak praví Panovník Hospodin: Hle, lide můj, otevřu vaše hroby a způsobím, že vystoupíte ze svých hrobů, a uvedu vás do země izraelské. I poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby, lide můj, a vyvedu vás z vašich hrobů. Vložím do vás svého ducha, a ožijete, a usadím vás ve vaší zemi. Tehdy poznáte, že já, Hospodin, jsem to promluvil a vykonal, praví Hospodin. Ezechiel 37,12–14.

Pán, který je Michaellem archandělem, otevírá jejich hroby, a dva svědkové ze Zjevení jedenácté kapitoly jsou pak vzkříšeni a je jim dán Duch svatý, takže povstanou, právě tak jako byl Duch svatý dán těm, kteří povstali, když byli vyvedeni ze svých hrobů v druhém Ezechiellově proroctví.

A po třech a půl dnech vstoupil do nich Duch života od Boha, a postavili se na nohy; a na ty, kteří je viděli, padl veliký strach. Zjevení 11,11.

Ti dva svědkové jsou zobrazeni jako Mojžíš a Eliáš a Mojžíš byl také vzkříšen hlasem archanděla.

Avšak archanděl Michael, když se přel s ďáblem a vedl spor o Mojžíšovo tělo, neodvážil se proti němu vynést potupné obvinění, nýbrž řekl: Pán tě potresci. Juda 1,9.

Michael, Kníže a Archanděl, je ten, který přišel a pomohl Gabrielovi v desáté kapitole Daniela, a je to jeho hlas, který povolává muže i ženy k životu.

Neboť sám Pán sestoupí z nebe s burčujícím povely, s hlasem archanděla a s Boží polnicí; a mrtví v Kristu vstanou nejprve. 1. Tesaloničským 4,16.

Tři Danielova dotečky představují přechod laodicejského hnutí třetího anděla k filadelfskému hnutí třetího anděla a v desáté kapitole Danielovy knihy je vidění, které uskutečňuje přechod od obrazu Laodiceje k obrazu Filadelfie, znázorněno proročnými dějinami představenými v kapitole

jedenácté. Toto vidění je Ezechielem znázorněno jako vidění islámu třetího běda. V roce 2014 Rusko zahájilo druhou zástupnou válku. V roce 2015 nejbohatší prezident započal své úsilí stát se šestým prezidentem.

V roce 2020 byl onen prezident, představující republikánský roh, zabit „woke“ ateistickou šelmou z bezedné propasti, a v témže roce byl zabit i laodicejský protestantský roh. V roce 2023 oba rohy opět ožily a oba započaly svůj přechod k osmému, jenž je ze sedmi. Jeden přechází v politický obraz šelmy, neboť ve Spojených státech jsou církve a stát spojovány, a druhý roh přechází z obrazu Laodiceje k obrazu Krista. Oba budou vyzdviženy při brzy přicházejícím nedělním zákoně. Jeden se stane „Alexandrem Velikým“, předním králem deseti králů, kteří dávají své sedmé království nevěstce římské, a druhý bude vyzdvižen jako korouhev.

Viděním, které působí oba tyto přechody, jsou dějiny, jež se rozvíjejí mezi 11. zářím 2001 a nedělním zákonem. Verš jedenáctý, z jedenácté kapitoly knihy Daniel, je výslovně určen v rámci souvislosti: neuvěříte-li, neobstojíte.

V příštím článku budeme v tomto studiu pokračovat.

„Pravidla Bible mají být vodítkem každodenního života. Kříž Kristův má být ústředním námětem, zjevujícím poučení, jimž se musíme naučit a která máme uvádět ve skutek. Kristus musí být vnášen do veškerého studia, aby studenti mohli přijímat poznání Boha a představovat Ho svým charakterem. Jeho dokonalost má být předmětem našeho studia v čase i na věčnosti. Slovo Boží, promluvené Kristem ve Starém i Novém zákoně, je chlebem z nebe; avšak mnohé z toho, co je nazýváno vědou, je jako pokrm lidského vynálezu, zfalšovaný pokrm; není to pravá mana.“

„V Božím slově se nachází nezpochybnitelná, nevyčerpatelná moudrost — moudrost, která nevzešla z konečné, nýbrž z nekonečné mysli. Mnohé z toho, co Bůh zjevil ve svém slově, je však lidem temné, protože klenoty pravdy jsou pohřbeny pod nánosem lidské moudrosti a tradice. Pro mnohé zůstávají poklady slova skryty, protože po nich nehledali s vážnou vytrvalostí, dokud nebyly zlaté zásady pochopeny. Slovo musí být zkoumáno, aby očistilo a připravilo ty, kdo je přijímají, aby se stali členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále.“

„Studium Božího slova by mělo zaujmout místo studia těch knih, které odváděly mysl k mysticismu a od pravdy. Jeho živé zásady, vetkané do našich životů, nám budou ochranou ve zkouškách a pokušeních; jeho božské poučení je jedinou cestou k úspěchu. Až přijde zkouška na každou duši, dojde k odpadlictví. Někteří se ukáží být zrádci, ukvapení, domýšliví a soběstační, a odvrátí se od pravdy, ztroskotají ve víře. Proč? Protože nežili „každým slovem, které vychází z úst Božích“. Nekopali do hloubky a neučinili svůj základ pevným.“

„Když jsou jim předkládána slova Páně prostřednictvím Jeho vyvolených poslů, reptají a domnívají se, že cesta je učiněna příliš úzkou. V šesté kapitole Janova evangelia čteme o některých, kteří byli pokládáni za Kristovy učedníky, avšak když jim byla předložena jasná pravda, byli tím znepokojeni a již s Ním nechodili. Stejným způsobem se i tito povrchní studenti od Krista odvrátí.“ Testimonies, svazek 6, 132.